

Den nasjonale revolusjon og dens store oppgave.

Av Olaf W. Fermann.

Når mennesket blir sykt, får det i almindelighet det som vi kaller feber. Det er blodet som reagerer. Blodet — menneskets livsstrøm — kjemper mot det fremmede, det som den menneskelige organisme føler som en gift, noget som vil avkrefte legemet. Når mennesket i sig selv er sunt, vinner blodet og mennesket blir igjen friskt.

Når et folk er i fare, når dets eksistens trues, når strømninger som er fremmede og usunde tærer på dets kraft, forsøker å bringe det ut av sin naturlige bane, da våknet de sovende energier, alt det edle i folket. Dets egenart, de skapende krefter mobiliseres. Kjærligheten til landet, til folket, til historien, til jorden, til hjem og familie varmer folkesjelen. Alle disse krefter stuer sig sammen til vern om landets eget liv. Sånn en tilstand er en krise i et folks historie.

Er det ikke en lignende tilstand vi befinner oss i idag?

La os se litt tilbake i tiden. Hvorledes så vårt styre ut? Landets styre var bygget op på et system av politiske partier. I de siste årtier hadde dette system utviklet sig til å bli en parodi på det som engang hadde vært hensikten. Meningen var at forskjellige synspunkter skulde gjøre sig gjeldende. Regjeringspartiet og opposisjonspartiet skulde få anledning til å øve sund kritikk av det som landets ledelse foretok. Dette hadde imidlertid overlevet sig selv og utviklet sig til en ren partistat. Det var ikke lenger konservative og mere fremskrittssvennlige

oss selv å takke for vår stilling på sjøen. Er vi nordmenn sunket så dypt at vi har mistet enhver aktelse for vår egen virkestrang, for våre egne evner?

Var det England som hjalp våre gamle vikinger på deres eventyrlige ferder? Hvem var det som i 100 år har sultet dette landet, som skildra i Terje Viken-diktet? Hvorfra stammer det mot, den kraft og den vilje som gav oss menn som Nansen, Sverdrup, Amundsen, og et utall av navnløse helter på havet i alle tider?

Hvem tvang tusener av sjøfolk inn i Englandstraden i forrige krig, og hvem tvang dem inn i den idag?

For hvem ofrer landet disse liv? Ikke for Norge.

Hvorledes vil de menn som kaller oig Norges regjering i London forsvare sitt spill med de norske sjømenns liv?

Hvad vil denne norske regjering svare de tusener og atter tusener av enker og faderløse i dette land, når der blir forlangt en forklaring? De sender våre sønner i døden med koldt overlegg. Ja, de tvinger dem, hvis de ikke går godvillig.

I Deres vildeste fantasi kan De dog ikke finne motiv for deres handlinger. Hvorledes kan man forsøke å innbille folkeopinionen at dødsfarven på England er Norges sak?

Intet er mere norsk enn nettopp dette.

Dette er den nasjonale revolusjon.

Når et liv er undfanget, så må det fødes. — Når en ny livsanskuelse har vist sin livskraft, kan ingen menneskehånd demme op for den.

Med naturens rett fordrer det nye av i dag sin vei til det norske folk. Det gamle kan aldri mere opstå.

De ytre former som var, må som et dødt legeme begraves.

Hvad for dum gav oss av sjelelig verd, det er vår egenart, det er vårt dyreste eje.

Nettopp dette, vår egenart, skal hjelpe oss til å forme den nye tid så den passer til vårt lynne, — til vårt folk.

Til dette arbeide, — til denne omveltning i vårt folk kan vi ikke få hjelp utenfra.

Hvor er ikke de folk som i forhold til vår store sak, som ser til London og Amerika for å finne et svar på dagens krevende spørsmål.

Ikke ute i verdensrummet, men her i hver nordmanns bryst avgjøres Norges skjebne.

Vårt krav om selvstendighet, vår rett til frihet kan ikke gis landet av nogen fremmed makt. Frihet er noget levende, som likesom en flamme må brenne i folkets hjerte. Den kan blafre. — den kan brenne svakt og

som tør ta kampen op mot den villledte folkeopinion i dag, går trygt og sikkert inn i fremtiden. Den sunde kjerne i det norske folk vil redde oss, så ordet «for sent» ikke skal lyde.

Så lenge man i verden, og vi i Norge, bodde i et slags bondesamfund hvor hver gård så å si var noget av et eget rike og folket i almindelighet var uavhengig av alle de problemer som opstod ved maskinene og teknikkens revolusjonerende fremgang, kunde det gamle system, som var tatt med over fra bondesamfundet, finne sig til rette ved at det blev skjøtet og lappet på. — Efterhvert viste det sig imidlertid at denne lappingen, den duet ikke. Der opstod store sociale spørsmål, som måtte løses. — Maskinene skapte industrien og industrien skapte forholdet arbeidere og arbeidsgivere. Arbeidsgiverne skaffet sig makt, stor makt, gjennom kapitalen. — Dette forhold skapte de som hadde meget og de som hadde litet og intet. — Arbeidsforholdet som skulde ha været et slags kameratslig hånd-i-hånd-arbeide mot et felles mål, blev en slags stilltende krig mellom 2 klasser, hvor den ene søkte å utnytte den annens svake side for å opnå egoistiske mål. — Streik og lockout var navnet på disse kriger.

gården. Det er kommet en ny eier. — Kapitalen har slukt hjemmet hans.

Nøkiaktig på samme måte kan vi tenke oss hele vårt herlige land. Kanskje med den undtagelse at vi ikke behøver å forlate landet. Vi får lov til å fortsette å arbeide for andre — for kapitalen. Dette er billedet på samfundsordningen i dag. — Alt arbeide utføres for kapitalen. — Vi alle var kapitalens tjenere.

De som styrte Den nye tid, — og dette skulde særlig dere arbeidende, ærlige mennesker i Norges land tenke på, — bringe en hel omveltning i dette forhold. — Frigjørelsen fra gullet er en frigjørelse fra kapitalens makt. — Du, og enhver av oss som vil arbeide, bærer i vårt virke, i oss selv, en del av landets kapital. Arbeidet er blitt kapital, og kapitalen er ikke der lenger for å vareta sin egen interesse. — Kapitalen er en hjelper for folket i arbeide. — Den sunde unggutt med det rene livssyn, med viljen til å arbeide og hjertet på rette sted, er i det nye Norge mere verd enn 10 pappagutter med bankbøker. —

Når man snakker både med den ene og den annen innen forskjellige lag av folket, så er man likesom overalt mere eller mindre enig om at det kunde ikke godt fortsette som det var. Man vil ha noget nytt. Men hvad kan man ikke bli enige om.

Vi må huske på, at vi helt fra vi gikk på skolen, er vant til å tenke på den måten som det gamle samfund fant det riktig. Partistriden gjorde at det bare var de lokale,

104541

men folket som forsøkte hver for sig å opnå et maksimum for sin klasse, til skade for de andre klasser.

Partisystemet hadde utviklet sig til klassekampsystemet. Denne strid innen partiene om forskjellige materielle fordeler — om små lokale hensyn, gjorde styret blindt og døvt for de strømninger av historisk betydning som allerede for mange år siden begynte å omforme de med oss beslektede folk.

I krangelen om de forskjellige klasseinteresser kom utenrikspolitikken og landets forsvar inn i et avhengighetsforhold til fremmede makter. Vår utenrikspolitikk som skulde ha været kjennemerket på vår selvsikkerhet, på vår stolthet, på vår rett til frihet og selvstendighet, på landets ære, blev en kjøpslåen om rent finansielle spørsmål.

Hvad er nu Norge idag? Det er en samling mennesker, som geografisk sett bor i et land som kalles Norge. En del av befolkningen lyder en såkalt regjering som befinner sig i London.

Vårt land er besatt av en fremmed krigsmakt. Regjeringen i London opfordrer landets befolkning til å vise passiv motstand mot besettelses-troppene. Regjeringen i utlandet disponerer vår flåte og vårt gull i kampen mot Tyskland. Norske sjømenn, sikkert delvis mot sin vilje, hjelper den engelske marine i dens blokade-kamp. Norske sjømenn hjelper England i dets forsøk på å senke de skib, som bringer Norges befolkning levnetsmidler.

Vi var verdens stolteste sjøfarende nasjon. «Av den grunn må vi holde oss til England», lyder røsten fra ledende kretser i forskjellige deler av vårt land. Men i allverdens rike, hvorfor? Har ikke historien vist noget ganske annet. Vi har kun

Tusener av kvinner ber i stillhet. Varme barnepåne ser uforstående på fars tomme plass.

Hele folket roper på dem. Her hjemme avgjøres Norges skjebne.

Det er mulig at den såkalte regjering som nu befinner sig i Englands kolde hender, ikke lenger handler fritt. Den må tale det sprog som hviskes den. Her hjemme finnes det imidlertid landsmenn som fremdeles understøtter herrerne i London. Har dere her hjemme noget svar til de ulykkelige sjømannsfamilier? Rederne i første rekke, — hvad har dere gjort, og hvad gjør dere ennu i dag for å bevare våre tapre sjøfolk for landet og for sine egne?

Dette spørsmål vil bli reist, — bli ikke svar skyldig!

Ved sabotasje, ved passiv innstilling hindres vi i å stoppe denne ansvarsløse lek med døden. Det er ikke ev feighet vi roper «stopp»! Vi i Nasjonal Samling er ikke redde for vårt liv. Vi vet godt at vi risikerer vårt liv for den sak vi i dag er trådt i bresjen for. Men vi har bare et liv, og det gir vi for Norge!

Krigen her hjemme er slutt. Det er vanvidd å følge ordrer fra dem som i farens stund forlot landet. Deres plikt hadde været å bli på sin post. Hvad hadde de risikert? Ikke engang å bli martyrer. La oss gå så langt som til å undskylde. La oss si at de hverken hadde evner eller nerver til å greie situasjonen.

Men så i fedrelandets navn, ti dog nu! La gravens stillhet falle over Eder!

Vår skjebne, vårt liv som eget folk er bundet til vår hjemlands jord.

Her langs vår værbitte kyst, på de store vidder, i de lysende smilende daler og i de stille, alvorlige skogbygder, her skal folket av i dag finne den nye tids form.

Vårt forhold til friheten er, som jeg forsøker å forklare, så aldeles bundet til folket selv, — til dets innerste, helligste lengsel. Det er logisk uriktig, det vidner om en hatsk, lav innstilling å bringe NS kamp for friheten i forbindelse med våre sympatier for Tyskland. Vår sympati for Tyskland har sin naturlige grunn. For det første er det blodets bånd som binder oss. For det annet er det rent praktisk politikk. Politikken befatter sig nettop med praktiske nødvendigheter. Politikk er ikke bygget op på nogen moralske læresetninger. Blandt jordens folk finnes det ingen barmhjertige samaritaner som kommer for å løfte Norge på benene igjen for Norges egen skyld. Tyskland danner her ingen undtagelse.

Vi nordmenn hører nu engang til den germanske folkestamme. Det gjør vårt store broderfolk Tyskland også. Tysklands stilling i det nye Europa er og blir dominerende. De mål Tyskland har satt i dag er store. Tyskland vil kytte Europa sammen så det danner en blokk i forhold til den øvrige verden. Når dette er nådd vil historiens finger skrive over himmelen: Fred for århundreder. Tyskland og dets Fører kaller på det norske folk. De rekker hånden til sine stammefrender. Til gjennomførelse av store opgaver.

Vår saga, våre store menn som for evig er gått inn i historien, har vist det nasjonalsosialistiske Tyskland veien til det norske folk.

Våre tapre sjøfolk, bonden, fiskeren og arbeideren, menn med den nordiske trang til dåd i sig, med troen på sig selv, — jngen ufrie slaver, venter Tyskland ved næste korsvei.

Tyskland er i dag rikt på arbeide, rikt på lovende tiltak. Den plass det er tiltenkt oss i det nye Europa, er ærefull. Bare rakryggede menn

et idealistiske mål, blev det trukket ned i en hatsk kamp som brøst i stykker alt det gode i menneskene. Istedentfor å høine folket kulturelt, blev folket, ved at innsprøites misundelsens gift gjort skikket til kampen folket mot folket.

Egeninteressen var satt i høisætet.

Hvem led nu egentlig under disse kamper? Arbeidernes ledere forsøkte å innbilde arbeiderne at de ved å opnå materielle fordeler vant over arbeidsgiveren, den såkalte samfundsutbytter. Arbeidernes mål var å få høinet sin lønn, og det skulde settes igjennem, selv om det betydde den bedrifts ruin som han arbeidet i. — Nei, det er selvfølgelig ikke sådan at den slags kamper føres gratis hverken for arbeideren eller arbeidsgiveren. — Hele folket som samfund var sykt, og ved de stadig gjentagende kamper tapte det kun mere og mere livskraft.

Arbeiderne opnådde både den ene og den annen materielle fordel. Men glade og fornøide blev de ikke. Livet er noget annet enn bare penger. De felles store mål som hele folket kunde samles om, og hvor det kameratslige forhold mellem alle lag innen folket skulde utbygges, det blev med vilje undergravet, for å holde arbeidsmassene lydige i kampen mot sitt eget folk.

Hvad som virkelig foregikk i det store kan man så lett forstå hvis man tenker sig en bonde med sine folk på sin gård. — Folkene forlanger høiere lønn enn bonden kan betale, i henhold til de priser han får for sin avling. — Hvis folkene nekter å arbeide går kanskje høsten tapt, og bonden gir efter. — Han tar et lån på gården for å betale de større utgifter. Han får senere ennu et lån for å dekke renter og avdrag på det tidligere osv., og så en dag vandrer han og familien fra

mannens, bondens, arbeiderens og fiskerens parti. — Det er det vi er vant med, og det er det vi ennu i dag tenker når vi hører ordet politikk.

Alle disse særinteresser de må selvfølgelig også i fremtiden vare-tas. Dertil har vi rikstinget og de forskjellige fagting. Man bygger på ekspertene innen de forskjellige fag, og man mener da, at disses dom om den enkelte ting må være riktigere enn den rent parlamentariske avstemning over spørsmål, som trengte faglige utredning. — Gjennem Rikstinget kontrollerer så hele staten at de enkelte tiltak også er i overensstemmelse med hele folkets velferd.

Dette er ialt korthet nyordningen som Nasjonal Samling vil.

Det er en social revolusjon, hvor hele landets husholdning, under statens kontrollerende virksomhet, bringes inn i sunde former.

Man kan sikkert være av forskjellig mening om hvorledes de store linjer som skal følges, best bringes til utfoldelse. Men jeg tror neppe, at der innen vide kretser i folket finnes nogen som helt ut avviser denne nye tid. Man er bare vant med å tenke i partier, og derfor diskutere man også ut fra de samme synspunkter. Det er likesom en kamp, hvor den enkelte, selv om han er enig, mener å måtte stritte imot. Han stritter imot fordi det avviker fra den kastelov han er kommet inn i, gjennom det gamle systemet.

Jeg tror man ofte vil opleve, at hvis 2 politiske mottsandere setter sig sammen og særlig forfekter sine meninger, vil de opdage at de igrunden blir enige om både målet og veien og at det kun er forskjellige begreper som skiller dem, ikke saklige motiver.

Vi er i det heletatt ingen formalister. Det kan diskuteres med oss

formen, om den måte våre ideer kan realiseres på. Kun i ett punkt vi sta og avslår bent enhver disjunksjon. Partivælde, det skal behøve.

Nu kan det komme tider i et folks liv hvor alle disse enkelte spørsmål hver tilbake for noget så viktig at det beskytter alt. Det er da i almindelighet ikke et materielt spørsmål som skal avgjøres, men et ideelt.

Vi i Norge befinner oss idag i en ånn politisk konstellasjon hvor det avgjørende ligger så helt utenfor den daglige strid. De rene, store linjer viser veien i Nasjonal Samlings politikk.

Målet:

I. Norges frihet og selvstendighet skal i videste utstrekning hevedes.

II. Det norske næringsliv skal oppbygges med hele folkets kraft. Løsningen av dette problem må skje innen rammen av den nyordning som foregår og som vi sammenfatter under navnet «Det nye Europa».

III. Det norske folk er villig til å samarbeide med det tyske folk på basis av fullstendig gjensidighet og i en kameratslig og respektfull ånd overfor hinannen.

For denne politikk er det at vi æresskjelles.

La oss nu se på hvad politikk i det hele tatt er.

Hvis man spør Nasjonal Samlings Fører og samtidig Norges tidligere statsminister Nygaardsvold, vil man få to forskjellige svar.

Nasjonal Samlings politikk er noget som angår folket som helhet. Nygaardsvolds forklaring på politikk, er noget som angår en klasse innen folket. Nasjonal Samlings politikk bæres av en idealistisk innstilling. De høiere livgivende mål er det som bærer politikk.

var for treet, om det i det heletatt kan fortsette å leve eller ikke.

Under enhver omstendighet oppstår det et sår på treet, som det må bruke hele sin kraft for å lege. — Tvis treet felles, forsvinner det. — Likedan er det med et folk. Vi enkelte mennesker, vi har oppgaver, hver for oss, der finnes ikke mere eller mindre viktige blader. Hvert enkelt menneskes liv og virke innen samfundet er like viktig på hvilken plass det står, det er nemlig endel av et hele.

I folket finnes ubrukelige mennesker, som jeg vil sammenligne med visne blader, de om av en eller annen grunn ikke lenger benyttes av treet for dets videre vekst.

Når man tar dette billede får man også klarhet over et annet punkt. — Bladet i sig selv er bare noget i forbindelse med treet. Treet er det skapende, treet danner grobunnen for blad og frukt. Treet selv bærer i sig kraften til å plante nytt liv. Treet selv er skapende. Det er kulturbærende. — Så er det også med de enkelte mennesker, vi har bare vår fulle kraft, når vi beværer vår egenart og innen vårt folk bygger på de sjelelige verdier som er samlet i det vi kaller folkesamfund. Treet kan beskadiges. Det kan folket også. Treet kan bli omstuttet. Det kan ved uvær, eller på annen måte tape så stor del av sin livskraft at det bukker under.

Et tre som altså dør, er borte. Et folk som intet egenliv har, dør. Den skapende verdi som ligger i folket, slettes dermed ut for evighet. Dette skulde også vi huske i en alvorstund.

Selv om treet dør, blir skauen der like fullt.

Den var bare et begrep.

Men vi vil alltid ha sett, at hvis det i et folk lever en vilje, lever en tro på dets samhengighet, på dets egenart, på dets oppgave i verden, da er en sådan tro det som redder

som foregår, hvad denne sociale revolusjon bringer hver og en av oss.

Vi må besjeles av vår nasjonale egenart, vår fremtids håb, vår tro på folket, vår kjærlighet til landet og en lengsel uten grense efter frihet.

De krigførende folk bærer store offer og går gjennom store prøvelser. Ingen av dem, når fredens dag engang kommer, vil ta noget hensyn til et splittet, passivt, fornærmet, utilfreds lite folk. Et folk, som gjennom mange fredelige år, sank ned til bare å nyde, tapte opdriften, livsviljen og alt det bærende, byggende, sunde i folket. — Glemte at de nordmenn som de nedstammet fra, de hadde erobret landet i kamp med naturens hårde makt, var stålsatte, kraftige menn, alltid klar til å opta kampen med hvad skjebnen bragte landet. Nettopp gjennom denne faste vilje til å bryte alle vanskeligheter, skapte de sig en hjemstavns og ryddet marken så de kunde skaffe sig sitt utkomme. — Disse folk behøvede ikke å trygle nogen om sin frihet. — Friheten måtte gis dem, fordi de selv hadde gjort sig fortjent til den. Og dette er det viktige for oss i dag — vi oppnår ikke noegethvis vi ikke selv gjør oss fortjent til det.

Den klamme hånd som hindrer oss i arbeidet, er folkeopinionen. — Det er et svakhetstegn at en del av oss nordmenn er så avhengige av hvad vår næste tror. Det er noget degenerert i dette. — Den del av folket som utfører det kropslige arbeide, bonden på landet, arbeideren i byen, fiskeren langs kysten og sjømannen ute på det friske hav, de vil før finne frem til den nye tid, enn disse andre, som i sin lune stue, villig følger instruksene fra London og gjennom sine venner og bekjente fører en daglig, snikende, lumsk kamp med rykter og bakvaskelser mot alt det vi i NS bringer frem, forsøker å gjøre vår kamp for frihet og selvstendighet til en betalt agitasjon for en fremmed makt, stempler oss som forrædere, alt bak nedrullede gardiner.

Dette er en alvorlig brist i den norske folkesjel. Denne broderkamp betyr nød for folket, des lenger den varer og des hårdere den blir, des mere nød og elendighet må folket bære.

Jeg kan så godt forstå, at det finnes både den ene og den annen, som

partiers valgseier. Dette betyr almindelighet et regjeringsskifte. — At vi overtok makten, betyr noget ganske annet. Det er en ny tid med en ny livsanskuelse. Det er en ny måte å behandle de forskjellige problemer på. En tilstand som helt omformer folket. Omforandrer hvert enkelt menneske, til og med forandrer deres vesen og deres måte å se og behandle sine medmennesker på.

Vår oppgave er å drepe hatet, utrydde klassekampen og skape harmoni, forståelse, gjensidig respekt, fred og glede.

En slik omveltning skjer ikke i løpet av noen måneder, heller ikke i løpet av noen år. Det skal gå mange år, kanskje generasjoner før vi helt når å få folket med på denne nye livsanskuelse. Først da er det norske folk virkelig reddet. Det er naturens lov likeså sikkert som våren følger på vinteren, avløses av sommer og høst, likeså historisk, ubønnhørlig nødvendig er det, at en ny livsanskuelse avløser de gamle døde systemer.

Vi er i vår gjerning bare forløperne og de som forsøker å vise veien. — Det gjøres feil. Jeg skal innrømme det.

Men, landsmenn, vi arbeider i dag i norsk politikk, vi albuer oss frem, og trår både den ene og den annen på tærne. Det er fordi du stemmer op mot strømmen at du får føle trykket. Vi befinner oss i en politisk kamp. Når man er i krig, må man ikke beklage sig over at det lukter krutt.

En stor del av dette folk henger med nebbet, stikker hendene i lommen og påstår at det nytter ikke noget så lenge tyskerne er i landet. Vi får vente. Vis kal senere se om vi vil gjøre noget. —

Stikk mot denne jammerfulle innstilling, denne feige livsopfatning, har vi satt vårt mål: Nyordning av de sociale forhold, død over klassekamp — frihet og selvstendighet for Norge.

Man angriper oss videre, fordi vi vil ha hele makten. Vi skulde efter enkeltes mening dele den. Vel, men med hvem? Med de gamle partier? Aldri. — Nei, vi vil dele med hele folket. Men først når vi har fått revet bort disse

ærlig a. sider bærer heretter sitt adelsbrev i ryggsekken. — Der finnes bare en måte å opheve klassevesenet på. Den nemlig, å gi avkall på ethvert privilegium, at hver og en deltar i folkets fellesliv som person på like vilkår, med alle andre. — Bare den som er sterk nok tør gjøre dette. Dette er vår vel. Det er ikke hovedsaken at mindre bemidlede folk har chance til å komme op i staten. Det er ennu meget viktigere at nasjonens viderekomne begynner på samme trin som menigmann. Stryker sitt privilegium. Det er dette og ikke noget annet som skaper arbeidslyst, tro og lojalitet. Folket blir en harmonisk enhet — samfølelse — det er den riktige samkjensle.

Den som går denne vei, han bærer ansvaret for det han gjør kun for sig selv, for folket, for historien.

Dere som tror på Londonregjeringen, og fremdeles regner dere som dens tilhengere, må huske på, at dere har hatt år og atter år til å virke i dette landet. Dere har hatt makten. Dere har hatt mulighetene. Dere har ført landet ut i en politikk som har bragt oss i den mest kritiske tilstand i vår lange historie.

Derfor roper vi utover dette landet med all den kraft troen kan gi en: Vekk med partistridighetene, død over det gamle partivælde, fremad med det nye Norge under Nasjonal Samling!

Tro ikke at dette småkryp av feige partikjempere kan villede eller forstyrre vår marsj. Vi kjemper videre. Vi gir ikke op. Vi er vant til å gå kampens vei. Vær forvisset om, at de folk som arbeider mot vårt program, de skal få bite i gresset. — Vi slutter oss sammen. Dess mere man bakvasker oss, dess fastere skal rekkene innen bevegelsen bli. Dess skarper skal våre våben bli.

Man har fordømt oss til å være et mindretall innen dette folket. Dette mindretall, det skal en dag bli hele folket.

Politikk er makt.

Makt har man for å bruke den. Den som har makten og ikke bruker den er en narr.

Politikk drives med hjernen og hjertet. Hjernene, det logiske, midlene målet.

og deres interesse i den norske Okkupasjonshistorie, 2014

Disse ytre, rent materialistiske interesser, som er den typiske form for all partipolitikk, kan aldri samle det norske folk. De høie mål, det flagg som vi alle kan fylkes om, det er vårt krav om eget liv og den brede basis som vi alle kan få plass på, det er den sociale nyordning.

Nasjonal Samlings hele opgave, den nasjonale revolusjons hele mål, kan uttrykkes i dette ene ord: NORGE

Denne opgaven til noget høiere enn disse rene klasseinteresser, disse materialistiske krav, det er den store misjon som vi i Nasjonal Samling idag har å bringe det norske folk.

Det er en egen næsten demonisk kraft i oss som forlanger at vi handler, forlanger at vi står op og forteller det norske folk, det som vi tror på. — Og dette er det tragiske i tiden, at så mange friske unge, ikke kan eller vil se den alvorlige side av saken. — Disse folk tror ikke på vår opplytning.

La oss forsøke, ved å bruke et bilde, å få mere overblikk over hvorledes vi mennesker, som sammen danner et folk, lever og er avhengige av hverandre.

Jeg vil som bilde bruke et tre. De enkelte mennesker er som blader. Hele grener er som hele bygder. Hele treet er som billedet på folket. Og hvis vi går videre og tenker treet som endel av en skog, kan skogen være billedet på hele menneskeheten. Eller for å gjøre det lettere — Europa. Vil vil nu se at et blad i sig selv ikke betyr noget. Alene har det ingen livsrett, men alle bladene tilsammen, eller i alle tilfelle en stor del av dem, er en livsbetingelse for treet. Faller nogen blader av, så er det en helt naturlig ting og allikevel svekker det sikkert til en viss grad treet kraft. Brekker man en hel gren, får treet et stort sår, og det avhenger av hvor viktig denne gren

skal samle folket om det endelsflåte, om dets landbruk, om dets industri. Det må være mennesker som bærer noget i sig som er høiere enn verdier som kan måles i penger.

Vi vil herav se at vi alle innen folket er avhengig av hverandre. — I skjebnetimer som de vi nu lever i, da er det avgjørende om man kan glemme de avvikende meninger og slutte op om det lysende mål som må rope på oss alle — vår frihet.

Vi kan godt straks ta et oppgjør med en egen sort nordmenn, — la mig heller ikke glemme kvinner, som holder sig så fornemt tilbake, reservert fra alt som kalles politikk, «fra mobbens strid om makt».

Det finnes, som jeg tidligere nevnte i billedet om treet, som forestiller folket, tørre, visne blader. Til denne kategori regner jeg folk som fremdeles tror de må være upolitiske. De er ubrukelige til å skape noget nytt. De er ubrukelige til å verge vårt land. De eier ingen lengsel etter frihet og selvstendighet. — De ønsker bare ro. I dag betyr den slags ønsker Norges utslettelse.

Brukbare mennesker innen Norges folk er hver og en som har et f nugg av idealisme i sig og som i sitt virke kan gi noget utover sitt eget jeg, for en større enhet — fedrelandet.

Nu har vi innen vårt så verdifulle folk en mengde selvstendige mennesker, som i sitt daglige strev ikke tar sig tid til å tenke gjennom hvilke alvorlige tider vi lever i. Som glemmer at alt deres strev, slit og arbeidet intet er, hvis de glemmer det som i dag er det viktigste:

Den nye tid som bryter inn og som skal ha sin form.

Man må rive ned alt som stenger, at det gamle, støvete, kveldende, og ville det nye, ville forstå.

Jeg er ikke i tvil om, at hvis ikke krigen var kommet, så vilde disse problemer muligens blitt løst på en annen måte. Vi vilde fått mere tid på oss og det vilde kanskje ha været lettere for mange å finne sig til rette i de nye forhold.

Det er imidlertid nytteløst å drøfte dette. Revolusjonen i Norges land er der, og ethvert fornuftig menneske burde nu forstå at vi må åpne øine og ører, se og høre hvad

videre kan tenke oss herunder og inn i rekker. Jeg kan også forstå at nan har vanskelig for ta til gjemle i en forsamling som her i aften. — Men der gis andre veier. — Hvorfor ikke istedenfor å bakvaske oss, gi oss anledning til gjensvar, hvorfor ikke, hvis du er en rakrygget, ærlig nordmann, hvorfor ikke oppsøke oss, og komme frem med hvad du har i mot oss. Jeg vil også her gjøre en innrømmelse. Jeg forstår, efter den propaganda som drives mot oss, at du kan tro at jeg muligens vilde narre dig til å fremkomme med beskyldninger og senere forsøke å sette dig fast. Jeg vil sterkt understreke: Jeg og enhver NS-mann som med rette bærer dette navn, vil alltid respektere en ærlig manns mening. Vi vilde sette alt inn på å vinne en sådan mann, men vi vet selvfølgelig at vi bare kan vinne den mann som vi også virkelig kan overbevise. Enhver annen vinning er ingen vinning. — Jeg skal gi dig mitt ord på at du aldri under nogen omstendighet, skal lide noget som helst, hvis du kom til mig for å få nærmere klarhet hvad vi har i sinne, og få nærmere opplyst beskyldninger, rykter, som du har hørt. Og det kan jeg si dig at mitt ord er mere verd for dig i Norge i dag, enn hele den gamle regjering, ja hele verdensriket Englands fribrev.

Vi har i dag et stort problem og det er å skaffe landet gjennom denne vanskelige tid, således at de små i samfundet ikke kommer tilkort. — Øverst på programmet står: Avskaffelse av arbeidsløsheten. Vi arbeider natt og dag med å løse dette problem.

Kampen mot nød og arbeidsløshet er ingen dans på roser. Vi må gripe til forholdsregler, som mange fra begynnelsen av betraktet med mistillit. Vi kan ikke trygle om folkets gunst, men gå den vei, som efter vår mening fører ut av den bakevje vi er kommet inn i. — Det arbeidende folk vil snart se at vi hadde rett.

I dag kan vi bare fremholde: Viskalløse problemet. Hvad vi lover, det holder vi.

Det er stor forskjell på resultatet av en almindelig politisk kamp og vår kamp. En almindelig politisk kamp ender med et av de politiske

virkelige motstand. Hvor kjedelige er ikke alle disse halvmennesker som går omkring og snakker om alt det de er enige med oss i, og alle de småting som gjør at de ikke kan finne veien over til oss. Sådanne folk som er lunkne, de er ubrukelige. Lunkne folk i livet, lunkne i politikk, lunkne i landets ledelse. De kan gjerne påstå at vi i NS hevder vår bevegelses store opgave, næsten som en religiøs tro. Det kan man godt påstå. Vi er kanskje de eneste i Norge i dag som tror på vår sak. Man bebreider oss at vi er så påståelige.

Står sta på våre egne meninger. Lar ingen andre bevegelser eller partier stå ved siden av oss. Det gjør vi fordi hos oss er det plass for alle. Vi er ikke nogen klassebevegelse og ikke noget parti for nogen enkelt stand. Vi kaller oss Nasjonal Samling fordi vi i bunn og grunn er nasjonale. Fordi vi vil samle folket i denne tro. Hvis nogen kaller oss nasjonal-socialister, kan de gjerne det, for vi er også sosialister. Vi er stolte av at det sociale er et av de viktigste punkter på vårt program.

Så er det disse som kommer med sine bemerkninger om at NS ikke har nogen virkelige menn, ikke nogen store hoder. Jeg vil gjerne treffe en av disse som har funnet et mål, hvormed han kan måle sine medmennesker for å avgjøre hvorvidt de har hode eller ikke. Enhver dømmes av sine gjerninger. Bare den måten vi arbeider på, den måten vi fører landet ut av den fortvilede situasjon våre forgjengere — med hoder — hadde ført landet inn i, skal dømme oss. — Og så skal jeg vel turde påstå at vi har en mann med hode — VIDKUN QUISLING. Han har vissheten i sig om at den nasjonale bevegelse reddet landets selvstendighet, at en indre fred i Norge bare opnåes når rettferdige sociale forhold skapes. — Han kjente folkets innerste håb. Kjente nasjonens store lengsel. Han veltet klassestaten, ryddet en lysning, en chance for hver mann helt til topps, en vei til maktens tinde. Hermed åpnet han slusene for hele folkets kappelyst, hele folkets ærgjerrighet og attrå. — Enhver

me liv til alt vi fremfører. Troen må være lidenskapelig, ja rent fanatisk.

Antallet av tilhengere har ikke noget å si. Viljen til seier er alt.

Norge kan ikke reddes med hendene i bukselommen. Med tvil, mismodighet, slapphet, sløvhet og passivitet.

Norge kan ikke reddes av 100,000 som alle er enige i å si «nei». Som er enige i Nygaardsvolds og Torps tirader fra London. Som er enige i å stå med armene overkors i enig protest.

Norges skjebne avgjøres ikke av de som grubler og de som dreper folkets virkelyst, og kan under ingen omstendighet rettledes fra en klikk som sitter utenfor landets grenser.

De menn som denne bevegelse skal bygge på må vite at om alt bryter sammen, alle deres håb og ønsker, så har de svoret å stå og aldri bøye nakken. De må binde sin egen skjebne så fast til bevegelsens mål, at de står og faller med sin tro. Intet «tilbake» må der gis. De må være klar til å ta de ytterste konsekvenser av sin handling og uten skånelse bruke sin makt, ja ha mot til å bruke den.

Norges frihet kan bare vinnes ved den nasjonale revolusjon.

Det er revolusjonens plikt og helige kall overfor det norske folk, ikke å villedes eller irriteres av nogen bedrevitere, av nogen politiske dverger.

Hvad hver enkelt av oss må bære er likegyldig. —

Hvor mange der må ofres, uten betydning. —

Vårt Norge av i dag er som en tåket, klam deig. Den må fjernes.

Vårt mål er rent, klart og fullt av liv. —

Den nordmann er syk på sjelen som ikke kan fri sig fra fortiden og følge oss. —

Vi går ikke en fremmed makts ærend.

Vi vil ikke borge vår frihet.

Vi vil ikke selge vårt land.

Vi elsker det.